

Bobřík žil sám na kraji velkého rybníka. Neměl žádného bratra. Neměl žádnou sestru. Nejhorší ze všeho ale bylo, že neměl žádné kamarády. Jednoho dne, když seděl na břehu rybníka, začal plakat. Plakal nahlas. Pak začal plakat ještě hlasitěji.

Najednou uslyšel něco velmi podivného. Na druhé straně rybníka někdo jiný také plakal. Bobřík přestal plakat a poslouchal. Ten druhý pláč také přestal. Bobřík byl zase sám.

„Bééé, bééé,“ zanaříkal.

„Bééé, bééé,“ ozval se hlas z druhé strany rybníka.

„Achich, achich!“ pokračoval bobřík v naříkání.

„Achich, achich!“ ozval se hlas z druhé strany rybníka.

Bobřík přestal plakat. „Ahoj!“ zavolal.

„Ahoj!“ řekl hlas z druhé strany rybníka.

„Proč pláčeš?“ zeptal se bobřík.

„Proč pláčeš?“ zeptal se hlas z druhé strany rybníka.

Bobřík se na chvíli zamyslel. „Jsem osamělý,“ řekl. „Potřebuji kamaráda.“

„Jsem osamělý,“ řekl hlas z druhé strany rybníka. „Potřebuji kamaráda.“

Bobřík tomu nemohl uvěřit. Na druhé straně rybníka žil ještě někdo jiný, kdo byl smutný a potřeboval kamaráda. Rozhodl se, že se ho vydá najít.

Skočil do vody a začal plavat. Byl to veliký rybník. Bobřík plaval docela dlouho. Pak uviděl mladou kachnu, jak se sama točí na vodní hladině dokola.

„Hledám někoho, kdo potřebuje kamaráda,“ řekl bobřík. „To jsi plakala ty?“

„Já potřebuji kamaráda,“ řekla kachna. „Ale to jsem neplakala já.“

„Já budu tvůj kamarád,“ řekl bobřík. „Poplav se mnou.“

Tak se tedy kachna vydala s bobříkem.

Plavali docela dlouho. Pak uviděli zelenou žabku, jak si na břehu skáče sama nahoru a dolů.

„Hledáme někoho, kdo potřebuje kamaráda,“ řekl bobřík. „To jsi plakala ty?“

„Já potřebuji kamaráda,“ řekla žabka „Ale to jsem neplakala já.“

„My budeme tví kamarádi,“ řekli bobřík a kachna. „Poplav s námi.“

Tak se tedy žabka přidala k nim.

Plavali a plavali. Pak uviděli mladou užovku, jak se sama vyhřívá na kameni.

„Hledáme někoho, kdo potřebuje kamaráda,“ řekl bobřík. „To jsi plakala ty?“

„Já potřebuji kamaráda,“ řekla užovka. „Ale to jsem neplakala já.“

„My budeme tví kamarádi,“ řekli bobřík, kachna a žabka. „Poplav s námi.“

Tak se tedy užovka přidala k nim.

Plavali společně až na konec rybníka. Tady, úplně sám v domě z bláta, žil starý moudrý bobr. Bobřík se za ním vydal, aby se zeptal, kdo to pláče.

Bobřík řekl starému bobrovi: „Nebyla to kachna, nebyla to žabka a nebyla to ani užovka. Kdo to tedy byl?“

„Byla to ozvěna“, řekl starý moudrý bobr.

„A kde bydlí?“ zeptal se bobřík.

„Na druhé straně rybníka,“ odpověděl starý moudrý bobr. „Bez ohledu na to, kde jste, ozvěna je vždycky na druhé straně rybníka.“

„A proč pláče?“ zeptal se bobřík.

„Když jsi smutný, ozvěna je taky smutná,“ vysvětlit mu moudrý starý bobr.

„Když jsi šťastný, ozvěna je taky šťastná“.

„Ale jak ji najdu, abych se s ní mohl skamarádit?“ zeptal se bobřík. „Taky nemá žádné kamarády, stejně jako já.“

„Až na mě,“ řekla kachna. „A mě,“ řekla žabka. „A mě,“ řekla užovka.

Bobřík vypadal překvapeně. „Ano,“ řekl, „vždyť já mám teď spoustu kamarádů!“

Byl tak šťastný, že to řekl ještě jednou, velmi hlasitě: „Mám teď spoustu kamarádů!“

Z druhé strany rybníka mu hlas odpověděl: „Mám teď spoustu kamarádů!“

„Vidíš,“ řekl starý moudrý bobr. „Když jsi šťastný, ozvěna je šťastná. Když máš kamarády, má kamarády taky.“

„Hurá!“ zakřičeli dohromady bobřík, kachna, žabka a užovka.

A ozvěna na ně zpátky zakřičela: „Hurá!“

Řazení obrázků k příběhu Bobřík a ozvěna

